

Capitolul

1

– Ia te uită, Pumpkin!

Arată la fel ca tine!

Spunând asta, Kitty a creionat și ultima mustață, apoi i-a arătat opera sa lui Pumpkin.

Desenase un motănel durduluiu,

cu blăniță roșcată, ochi strălucitori
și codiță târcată.

Pumpkin a sărit pe masă, să vadă
mai bine.

— Sunt eu! Sfrrr, îmi place! a admis
el și a început să toarcă și să-și frece
căpșorul blănos de brațul fetei.

— Atunci, o să-l
atârn pe perete,

a zâmbit Kitty.

De când îl salvase din turnul cu ceas, ea și pisoiul erau prieteni nedespărțiți.

Kitty avea puteri speciale, de pisică, și se antrena să devină o supereroină. Uneori se aventura sub lumina lunii împreună cu ceata ei pisicească. Îi plăcea să alerge pe acoperișuri și să-și folosească privirea și auzul de felină pentru a-și da seama dacă, prin preajmă, ceva nu era în ordine.

Cel mai mult se bucura că putea vorbi cu animalele, cu Pumpkin mai ales, care era cel mai drăguț pisoi din lume!

A atârnat desenul pe perete și a făcut un pas în spate, să-l admire. În acea clipă a simțit un miros îmbietor venind din bucătărie. Chiar și năsul motanului a început să freacă.

— Ce bine miroase! a exclamat fetița. Mă întreb dacă nu cumva mama face vreo prăjitură.

A fugit în bucătărie, unde mama tocmai scotea din cuptor o formă mare pentru prăjituri.

— Ai făcut ceva dulce? Mmm... miroase a ciocolată!

— Simțurile tale ascuțite nu te înșală,
a râs mama. Da, am făcut un tort special,
fiindcă diseară avem invitați. Niște
prieteni buni s-au mutat de curând
la noi în oraș. Au un băiat cam
de vârsta ta.

— Așa? s-a mirat Kitty. Și cum îl cheamă?

Un abur cu aromă de ciocolată a umplut bucătăria în clipa în care mama a scos blatul din formă.

— Îl cheamă Ozzy, a răspuns ea. Ce-ar fi să petreceți noaptea împreună în căsuța din copac?

S-a întors spre Kitty și a zâmbit:

— Dacă vrei, firește. Vei vedea că aveți multe în comun, sunt sigură.

Kitty nu era foarte convinsă că voia. Tatăl ei construisese căsuța din copac,

săptămâna trecută, doar pentru ea,
deoarece fratele ei, Max, era încă prea
mic și nu avea voie să se urce pe scara de
frânghie. Iar să împartă căsuța cu *oricine*
altcineva nu i se părea o idee bună.

Ding-dong! se auzi soneria.

— Ei trebuie să fie,
a spus mama și a lăsat
pe masă mănușa cu care
scotea tăvile din cuptor.
Sper să le fie foame!

Apoi s-a dus
să deschidă ușa.

Sprâncenele lui Kitty s-au arcuit și fruntea i s-a încrețit... De ce spusese mama că ea și Ozzy ar putea avea multe în comun? Nu-l întâlnise niciodată până acum!

Mama a strigat-o din hol:

— Kitty, hai să întâmpini oaspeții!

Ei sunt prietenii noștri, Molly și

Neil Porter, iar el este Ozzy,

a mai zis ea, arătând spre

un băiat cu păr negru,

creț, și ochelari rotunzi.

Cu Pumpkin ascuns

printre picioarele sale,

fetița i-a salutat pe musafiri. Prietenii mamei i-au răspuns, zâmbindu-i prietenos, dar băiețelul doar a clătinat stânjenit din cap și și-a aranjat ochelarii pe nas.

— Kitty, ai vrea să le prezinți tu casa invitaților noștri? a întrebat-o tata, care tocmai intra în hol. Eu și Max vom așeza masa.

Kitty le-a arătat oaspeților locuința, iar aceștia i-au admirat camera, apoi au dorit să afle totul despre ce face ea la școală. Ozzy venea și el în urma lor, trecând din cameră în cameră fără să scoată vreun cuvânt.

— E groaznic, a șoptit fetița către Pumpkin. Cum va fi dacă nu va spune nimic toată seara? În căsuța mea din copac?

Pisoiul și-a așezat lăbuța pe genunchiul prietenei sale:

— Nu avea grijă, i-a răspuns el, tot în șoaptă, o să vin și eu cu tine!

După ce au luat cina și au mâncat câte o felie de tort de ciocolată, mama lui Kitty s-a întors către Ozzy, zâmbind:

— Mă gândeam ce drăguț ar fi dacă ai rămâne să petreci noaptea la noi, alături de Kitty, în căsuța din copac. Ar fi

